

Съ тоя вѣтъ „Ура!“ се впуснахъ Рускитѣ Казаки и нашитѣ рошiori върху Турцитѣ, та ги распрѣсавъ като пилци.

Двамата братя, Данаилъ и Константинъ, бѣхъ въ аванпостовѣтъ; гледахъ ги, какъ се впуцнахъ върху Турцитѣ и ги гонѣхъ до подъ редута, до едно разстояние сто метри близо. Градушка крушуми се сипѣхъ върху нмъ отъ турското укрѣпление, безъ да ги докачатъ. Баща нмъ, който бѣше въ резервния отрядъ при нашата батарея, отправяше къмъ тѣхъ насърчителни думи, гаче ли щѣхъ да го чуужтъ, нѣщо невъзможно, отъ такова далечно разстояние. Какво нмъ той викаше, не можахъ да знамъ, тѣй като не разбирахъ езика нмъ, но догаждахъ, че той ги прѣдупреждаваше да се привардватъ и да не се рискуватъ безполезно.

Въ туй врѣме нѣколко турски гюллети паднахъ и посрѣдъ Кавказцитѣ и убихъ нѣколко хора и конѣе.

Нашия Капитанинъ нмъ извика да се оттеглятъ на по-безопасна позиция. Но тѣ нито се помръднахъ отъ тамъ, като заковани. Имахъ заповѣдъ тамъ да стоимъ.

Едва слѣдъ като нашия Капитанинъ прати съ единъ конникъ и донесе отъ Генерала нарична заповѣдъ, за да променятъ Кавказцитѣ позицията си, тогва и тѣ се оттеглиха на друга по-безопасна позиция малко задъ нашата батарея.

Едва граната падна и посрѣдъ насъ, уби коня на солдата на Паунъ Станку, и една прѣсната частъ отъ нея запрати лулата отъ устата му. Той, все тѣй хладнокрѣвенъ, изважда другата лула отъ чизмата си и почна да псува Турцитѣ.

— А! а! а! безвѣрници погани! ето азъ имамъ още една лула, а пѣкъ въ раклата доста гранати за васъ!—удряйте момчета!

И артилериститѣ работѣхъ на орѣдието и се смѣяхъ, че турцитѣ строшихъ лулата на Тетя! А пѣкъ капитана извика:

— Пауне! пази си лулата да не строишъ турцитѣ и нея, че друга не ти купувамъ, хх!

Паунъ не остави безъ отговоръ капитана.

— Остави, господинъ капитанъ; като влѣамъ въ Плъвенъ дули много! Азъ тамъ ще пушъ турски тютюнъ, тежъ съ чубука на Османъ Паша!